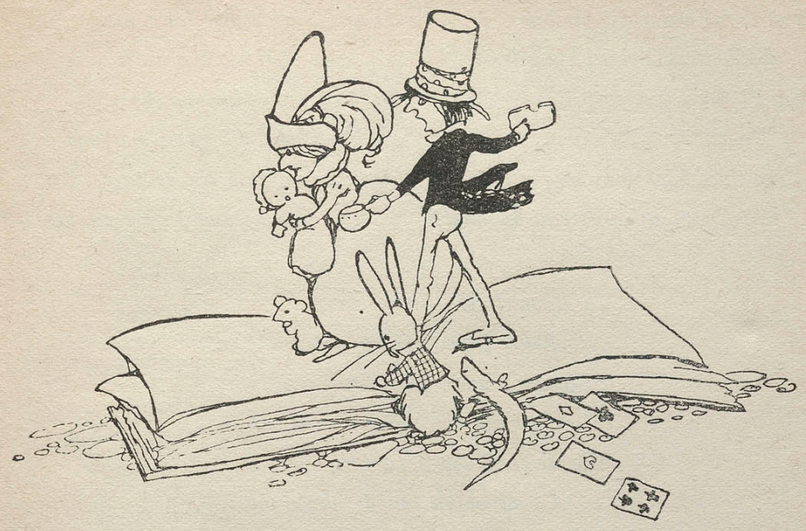

„Alene-alunecăm pe ape
În dup-amiaza daurită
Căci vîsla bărcii noastre-ncet
De braţe mici e mînuită.
Zadarnic cată ele-anume
Bărcuţa noastră s-o îndrume.

Şi iată, primul glas îmi dă
Poruncă: „Hai, de la-nceput!“
Al doilea mă roagă-ncet
Să-i spun „un basm de necrezut“.
Al treilea, nerăbdător,
Mă-ndeamnă-ntr-una să-i dau zor.

Să povestesc? Păi, cum vreţi voi
Din toropeală să mă smulg
Cînd sînt atît de moleşit
Că n-aş putea urni un fulg?
Dar ei în juru-mi se adun
Căci vor povestea să le-o spun.

Acum ei tac, şi-nchipuiri
Li se-nfiripă-n minte vii,
Cu un copil rătăcitor
Pierdut printre minunăţii,
Stînd cu jivinele la sfat,
De mai să crezi de-adevărat.